

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
SFINȚII IOACHIM ȘI ANA

Buletin PAROHIAL

NUMĂRUL: 3/2018

EVANGHELIA

Duminica I din Post - a Ortodoxiei

Ioan 1, 43-51

A doua zi voia să plece în Galileea și a găsit pe Filip. Și i-a zis Iisus: Urmează-Mi. Iar Filip era din Betsaida, din cetatea lui Andrei și a lui Petru. Filip a găsit pe Natanael și i-a zis: Am aflat pe Acela despre Care au scris Moise în Lege și proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret. Și i-a zis Natanael: Din Nazaret poate fi ceva bun? Filip i-a zis: Vino și vezi. Iisus a văzut pe Natanael venind către El și a zis despre el: Iată, cu adevărat, israelit în care nu este

vicleșug. Natanael I-a zis: De unde mă cunoști? A răspuns Iisus și i-a zis: Mai înainte de a te chema Filip, te-am văzut când erai sub smochin. Răspunsu-l-a Natanael: Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel. Răspuns-a Iisus și i-a zis: Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Mai mari decât acestea vei vedea. Și i-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă, de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului.

CUPRINS:

EVANGHELIA

APOSTOLUL

CUVÂNT DE ÎNVĂȚĂTURĂ

SFATURI DUHOVNICEȘTI

ANUNȚURI

APOSTOLUL

Evrei 11, 24-26;32-40

Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, Ci a ales mai bine să pătimizească cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă dulceața cea trecătoare a păcatului, Socotind că batjocorirea pentru Hristos este mai mare bogăție decât comorile Egiptului, fiindcă se uita la răsplătire. Și ce voi mai zice? Căci timpul nu-mi va ajunge, ca să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de

Samson, de Iftah, de David, de Samuel și de prooroci, Care prin credință, au biruit împărății, au făcut dreptate, au dobândit făgăduințele, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au împuternicit, din slabi ce erau s-au făcut tari în război, au întors taberele vrăjmașilor pe fugă;. Unele femei și-au luat pe morții lor înviați. Iar alții au fost chinuiți, neprimind izbăvirea, ca să dobândească mai bună înviere; Alții au suferit batjocură și bici, ba chiar

lanțuri și închisoare; Au fost uciși cu pietre, au fost puși la cazne, au fost tăiați cu fierăstrăul, au murit uciși cu sabia, au pribegit în piei de oaie și în piei de capră, lipsiți, strâmtorați, rău primiți. Ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustii, și în munți, și în peșteri, și în crăpăturile pământului. Și toți aceștia, mărturisiți fiind prin credință, n-au primit făgăduința, Pentru că Dumnezeu rânduise pentru noi ceva mai bun, ca ei să nu ia fără noi desăvârșirea

CUVÂNT DE ÎNVĂȚĂTURĂ

Cuvântul IPS Mitropolit Nicolae la Duminica Ortodoxiei 2018

**Preacucernici Părinți,
Iubiți credincioși,**

Prima Duminică a Postului Sf. Paști este dedicată biruinței credinței ortodoxe asupra ereziilor. Părinții ce s-au reunit în Sinoadele Ecumenice din secolele IV-VIII au statornicit dreapta învățătură despre dumnezeirea Fiului și a Sfântului Duh, precum și despre adevărata cinstire ce se cuvine icoanelor. După mai bine de o sută de ani de controverse și de lupte împotriva sfintelor icoane provocate de unii împărați bizantini, cultul sfintelor icoane, al sfintei cruci și al sfintelor moaște a fost restabilit de Sinodul al VII-lea Ecumenic de la Niceea din anul 787, iar apoi de Sinodul de la Constantinopol din anul 843.

Acest Sinod a hotărât ca în prima duminică din Postul Sf. Paști să se sărbătorească biruința Ortodoxiei asupra tuturor ereziilor și ca această duminică să poarte numele de Duminica Ortodoxiei. *Duminica Ortodoxiei* amintește lupta și biruința împotriva ereticilor, biruință sintetizată în restabilirea cultului icoanelor. Icoana este o *fereastră spre Absolut* ce ne descoperă lumea transfigurată, lumea celor care se împărtășesc de harul dumnezeiesc și ne dezvăluie această transfigurare, adică sfințenia. Reprezentarea în icoane a Mântuitorului și a sfinților este justificată de Întruparea Cuvântului lui Dumnezeu: „Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălșluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia Născut din Tatăl, plin de har și de

adevăr.” (Ioan 1, 14). Potrivit mărturiei Sf. Evanghelii, Dumnezeu cel Nevăzut S-a făcut văzut prin Fiul Său, Care s-a făcut om, luând așadar chip de om. Iar dacă Fiul Cel ce S-a făcut om este chipul sau icoana văzută a Tatălui ceresc (cf. Coloseni 1, 15), atunci chipul văzut al Fiului poate fi pictat în icoană. Astfel, în icoana lui Hristos vedem pe Dumnezeu – Omul, pe Fiul lui Dumnezeu Întrupat. În acest sens icoana are ca teme Întruparea Fiului lui Dumnezeu după al cărui chip a fost făcut primul om (cf. Facere 1, 26). Părinții Bisericii ne-au învățat că prin cinstirea icoanei, noi nu ne închinăm materiei, ci persoanei pe care ea o înfățișează. Părinții spun că cinstea adusă icoanei trece la cel zugrăvit pe ea (Sf. Vasile cel Mare, *Despre Sf. Duh*), că pictura tăcută grăiește de pe

ziduri, mult bine făcând (Sf. Grigorie de Nyssa), iar noi creștinii, sărutând cu buzele trupești chipul lui Hristos, al apostolului sau mucenicului, cu sufletul și cu gândul nostru sărutăm pe Hristos și pe sfinții Lui (Leonte de Neapole). Dar icoana se fundamentează nu numai pe Întruparea Fiului lui Dumnezeu, ci și pe Învierea Lui. Fără Învierea lui Hristos, icoana nu ar fi o reprezentare a vieții transfigurate, ci numai un tablou comemorativ. Ceea ce înseamnă că icoana ni-L aduce pe Dumnezeu printre noi, dar ne și ridică la înțelegerea vieții noastre ca

participare la viața lui Dumnezeu. Aceasta este viața creștină ce ne-o descoperă icoana, anume omul restaurat ca și chip al lui Dumnezeu, omul ce tinde spre sfințenie adică spre strălucirea chipului lui Dumnezeu pe fața lui. În icoana unui sfânt este zugrăvit trupul său înduhovnicit care devine nesticăcios asemeni trupului slăvit al lui Hristos, deoarece trupul sfântului participă în arvună la starea trupului duhovnicesc pe care îl va primi omul la învierea cea de obște. Sf. Apostol Pavel spune în Epistola întâi către Corinteni: "Se seamănă trupul într-o stricăciune, înviază într-o nesticăciune. Se seamănă într-o necinste, înviază într-o slavă; se seamănă într-o slăbiciune, înviază într-o putere; se seamănă trup fiirec, înviază trup duhovnicesc... Și după cum am purtat chipul celui pământesc, să purtăm și chipul celui ceresc... Căci trebuie ca acest trup stricăcios să se îmbrace în nesticăciune și acest trup muritor să se îmbrace în nemurire." (1 Cor. 15, 42-44, 49, 53). Așadar icoana ne prezintă istoria vieții sfântului și

arvuna vieții sale din Împărăția cerurilor. Icoana prezintă chipul omului în care locuiește harul lui Dumnezeu sfințind omul întreg, trup și suflet. În acest sens, icoanele sfinților ne arată că dobândirea sfințeniei este posibilă în orice timp și în orice loc, dacă omul iubește pe Dumnezeu și caută sfințenia Lui.

Lubiți credincioși,

Sărbătoarea Duminicii Ortodoxiei este un prilej extraordinar să mărturisim aceste adevăruri ale credinței ortodoxe. Să vorbim despre icoană și

despre sfințenie, despre pregustarea bucuriei din Împărăția lui Dumnezeu. Singură Ortodoxia a păstrat icoana cu semnificațiile ei profunde. Singură Ortodoxia mai are acest semn al veșniciei în biserici și în casele credincioșilor. La sfârșitul slujbei Vecerniei din Duminica Ortodoxiei se face o procesiune cu sfintele icoane și vom spune cu tărie: "Aceasta este credința apostolilor, aceasta este credința părinților, aceasta este credința ortodocșilor, aceasta este credința care susține universul!" Această mărturisire trebuie să depășească zidurile bisericilor ortodoxe și să se audă în întreaga lume. Lumea noastră are nevoie să audă mărturisirea credinței ortodoxe,

adică a credinței creștine adevărate. Căci descoperim în lumea noastră rânduiești care, în numele libertății, sunt în totală contradicție cu învățătura creștină. Și, surprinzător pentru istoria creștinismului, unii din cei ce ar trebui să apere și să proclame învățătura creștină se lasă duși de această mare ispită a lumii numită de unii post-modernă. Aflăm că în numele toleranței încălcăm principiile creștine și acceptăm ca normalitate, numită de unii alteritate, ceea ce a reprezentat pentru creștinii celor două milenii păcat și neputință omenească. Neînțelegând că vremurile se succed,

dar credința rămâne neschimbată. Dacă ne mărturisim ortodocși, adică păstrători ai credinței adevărate, ai credinței apostolilor, trebuie să aflăm calea să aducem la lumină mărturisirea credinței noastre. Care este oare această cale? Cum putem răspunde provocărilor lumii noastre, acelea ale tehnologiei, vitezei, comunicațiilor prin internet aducătoare de multe ori de false informații? Cum putem răspunde ispitei lumii noastre care promovează cu insistență materialul în defavoarea spiritualului? Cum putem face ca aceste frumoase cuvinte despre sfințenie și veșnicie să nu rămână vorbe goale? Cred că trebuie să ne amintim că Ortodoxie înseamnă *dreaptă credință*, dar și *dreaptă cinstire* a lui Dumnezeu. Ortodoxia înseamnă *a crede drept*, nu în ceva, ci în Cineva, în Hristos ca Dumnezeu cel adevărat revelat lumii; și înseamnă *dreaptă cinstire* nu a unui lucru abstract, ci a lui Dumnezeu Celui în Treime: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Ori această dreaptă cinstire se descoperă în rugăciune.

Rugăciunea este glasul omului care îl caută pe Dumnezeu. Rugăciunea este dăruire către Dumnezeu, acest fapt fiind evident în rugăciunea comunitară ce culminează în Sf. Liturghie. În Sf. Liturghie ne aducem pe noi înșine și-L cerem pe Hristos care ne poate schimba firea după chipul Lui, chipul cel adevărat al lui Dumnezeu. Prin rugăciune și prin împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului, ființa noastră cea dezbinată primește puterea de a se recompune și a se pacifica. În rugăciune, mintea se unește cu inima și întreaga făptură își regăsește unitatea dintru începuturi cu Dumnezeu și cu lumea. Semnul

dreptei noastre cinstiri trebuie să fie în primul rând rugăciunea. Rugăciunea pe care o împlinim acasă împreună cu familia poate fi exemplul cel mai potrivit pentru copiii noștri în a nu-și părăsi credința ortodoxă. Rugăciunea împreună cu postul poate fi școala duhovnicească a familiei noastre unde copiii vor primi educația creștină potrivită. Rugăciunea în Biserică pentru cei apropiați și pentru toți semenii întărește și sporește rugăciunea de acasă. Și prin rugăciunea noastră sporită, cea de acasă și cea din Biserică, putem afla calea mărturisirii credinței adevărate către lumea în care trăim. Sfinții

reprezenți în icoane au fost cu toții rugători. Dacă suntem creștini ortodocși cinstitori ai sfințelor icoane trebuie să ne arătăm oameni de rugăciune, oameni care îl iubesc pe Dumnezeu și caută sfințenia. Nu poate fi îndemn mai potrivit în această zi de prăznuire a. Duminicii Ortodoxiei decât acesta la rugăciune pentru sfințenie. Și lumea va primi mărturia noastră și va redescoperi credința creștină adevărată, credința ortodoxă

† **Mitropolit Nicolae**

SFATURI DUHOVNICEȘTI

Mă rog mecanic. Cum să depășesc această stare?

Toți trecem prin această stare de epuizare, mai ales duminică seara; duminica este o zi foarte grea pentru preot. Cred că toți avem această problemă a rugăciunii făcute mecanic, fără prea mare tragere de inimă. Un lucru care ajută este stăruința, deoarece cantitatea în rugăciune aduce, încetul cu încetul, și calitatea.

În ceea ce mă privește, atunci când nu mă pot ruga, mă opresc pur și simplu și zic: „Doamne, Tu îmi vezi

sărăcia...” și mă osândesc pe mine însumi, până când osândirea aceasta aduce rușine în inimă și simt că inima începe să ia parte câte puțin la rugăciune. Apoi, continuu, și pentru o vreme rugăciunea merge mai bine, după care iarăși mă osândesc. Și tot așa. Iată ce puteți face atunci când nu izbutiți să vă rugați: opriți-vă și mărturisiți-l aceasta Domnului și osândiți-vă înaintea Lui rușinați, căci rușinea face ca rugăciunea să se însoțească de simțirea inimii. Când sunt într-o asemenea stare, nu mă gândesc la cantitate. Îmi cobor mintea în inimă și de acolo încerc să grăiesc Domnului cu cuvintele mele, până când inima începe să ia parte la rugăciune. Un monah obișnuia să spună că oricine vrea să se mântuiască trebuie „să născocască mereu noi șiretlicuri”. Legătura noastră cu Dumnezeu este un lucru nemaipomenit de creativ! **(Arhimandrit Zaharia Zaharou,**

Omul cel tainic al inimii (I Petru 3, 4))

Păstrează-ți modestia, dă-i voie și celuilalt să înflorească!

Egocentrismul și idolatrizarea eului sunt cererile și dorințele sufletului omenesc obișnuit, câtuși de puțin ștergerea și înfrângerea sinelui, recunoașterea superiorității altuia. Ceilalți îi sunt toți inferiori, orbi care nu se pricep să-i deosebească însușirile excepționale și să-l aprecieze cum ar trebui. Și, totuși, **Ioan Botezătorul** aceasta chiar face, lucrul acesta de necrezut, de potrivit firii, de scandalos pentru orice psihie normală: pe sine se vrea micșorându-se, pe celălalt crescând, biruind, afirmându-se, împlinindu-se! **(Părintele Nicolae Steinhardt, Dăruind vei dobândi, Baia Mare, 1992)**

ANUNȚURI

**25 Martie - SLUJBĂ ARHIEREASCĂ - IPS PĂRINTE MITROPOLIT NICOLAE
“CELEBRAREA A 100 DE ANI DE LA UNIREA BASARABIEI CU ROMÂNIA”**

Părinte slujitor: Pr. Ionuț Silvestru ȚURCĂ

**BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
SFINȚII IOACHIM ȘI ANA**

**Tel: (206) 466 2970
Cel: (206) 739 4546**

**4202 34th Ave W,
Seattle, WA, 98199**